

РЕШЕНИЕ

№ 123

София, 27.06.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и седми май през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

Председател: Елена Авдева

Членове: 1. Бисер Троянов

2. Надежда Трифонова

при секретаря Илияна Рангелова и с участието на прокурора Петър Долапчиев разгледа докладваното от съдия Троянов наказателно дело № 475/2019 г.

Касационното производство е образувано по протест на Пловдивската апелативна прокуратура и по жалба на подсъдимия П. Д. Д. против въззивно решение № 14 от 22.01.2019 г. по в.н.о.х.д. № 290/ 2017 г., по описа на Пловдивския апелативен съд.

В касационния протест се сочат основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК за допуснати съществени процесуални нарушения при установяването, проверката и оценката на доказателствата, което довело и до неправилно приложение на материалния закон. Протестиращата страна счита, че липсват мотиви по важни за наказателната отговорност на подсъдимите въпроси, неправилно е извършена преквалификация на документните престъпления като маловажен случай, за да бъде прекратено наказателното производство поради изтекла давност и неправилно е приложено условното осъждане за подсъд. Д.. Прави искане за цялостна отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

С касационната жалба на подсъдимия П. Д. Д., изготвена от адвокатите Е. К. и В. С., се извеждат всички касационни основания. За нарушения на

закона се сочат липсата на доказателства за предприетото приготвяне към квалифицирана митническа контрабанда при пряк умисъл, липсата на квалифициращия признак „особено големи размери“ по чл. 242, ал. 9 във вр. с ал. 4 от НК; като процесуални нарушения са изброени резултатите от приложени за други лица специални разузнавателни средства, начинът на получаване на информацията от проведените между подсъдимите Д. и В. телефонни разговори, ползването на доказателства без предварително разрешение или последващо одобрение на способите за тяхното събиране. Наказанието е счтено за несправедливо, защото не е наложена по-леката санкция пробация, вместо лишаване от свобода, предвидени в състава на престъплението. С касационната жалба се правят алтернативни искания за оправдаване на касатора или за намаляване на наказанието му.

Против касационния протест подсъдимият П. Д. Д. и неговите защитници са депозирали по делото писмено възражение.

Представителят на Върховната касационна прокуратура поддържа протеста по изложените в него подробни съображения и пледира за отхвърляне на касационната жалба на подсъдимия Д. като неоснователна.

В съдебно заседание пред касационната инстанция подсъдимият П. Д. Д. и неговия защитник адвокат Е. К. поддържат касационната жалба и настояват за удовлетворяване на техните искания, а касационният протест да се отхвърли като неоснователен.

Подсъдимият С. В. В. и защитникът му адвокат Г. К. изразяват становище за потвърждаване на въззивното решение като законосъобразно.

Подсъдимите Й. А. Й. и В. И. Д. не вземат становище в касационното производство. Защитниците на подсъд. Й. – адвокатите С. К. и П. Р. считат касационния протест за неоснователен и пледират за потвърждаване на въззивния съдебен акт.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на постъпилите протест и жалба, изложените от страните съображения в открито съдебно заседание и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С присъда № 18 от 07.03.2017 г. по н.о.х.д. № 380/ 2014 г. Пловдивският окръжен съд признал:

- подсъдимия П. Д. Д. за виновен в престъпление по чл. 242, ал. 9 във вр. с ал. 4 във вр. с ал. 1, б. „б“ и „е“ от НК за приготвяне към квалифицирана митническа контрабанда в особено големи размери и случаят да е особено тежък, като му наложил наказание от две години лишаване от свобода.

Определил по реда на чл. 25 във вр. с чл. 23, ал. 1 от НК едно общо най-тежкото наказание от три години лишаване от свобода измежду наложените с присъдата и по н.о.х.д. № 1709/ 2011 г. на Пловдивския районен съд, за което определил първоначален общ режим, на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС, и приспаднал предварителното му задържане по двете наказателни производства;

- подсъдимия П. Д. Д. за невинен по обвинението му за подбудителство и помагачество към продължавано длъжностно престъпление по чл. 282, ал. 2 от НК, извършено от подсъдимия С. В. В.;

- подсъдимия С. В. В. за виновен в извършването на лъжливо документиране по чл. 311, ал. 1 от НК, в качеството му на длъжностно лице – директор на ОДБХ-П., за което са му наложени наказания от една година лишаване от свобода и лишаване от право да заема отговорна служебна длъжност за срок от две години.

На основание чл. 66 от НК отложил изпълнението на по-тежкото наказание за изпитателен срок от три години.

- подсъдимия С. В. В. за невинен в извършването на престъпление по чл. 282, ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 26 от НК;

- подсъдимите С. В. В., Й. А. Й. и В. И. Д. - за невинни в съизвършителство помежду си и с подсъд. Д. за приготвяне към квалифицирана митническа контрабанда в особено големи размери и при особено тежък случай, за което ги оправдал по повдигнатото им обвинение по чл. 242, ал. 9 във вр. с ал. 4 във вр. с ал. 1, б. „б“, „д“ и „е“ от НК;

- подсъдимите Й. А. Й., като извършител, и В. И. Д., ката помагач, за виновни в съучастие към лъжливо документиране в маловажен случай по чл. 311, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК, на основание чл. 78а от НК ги освободил от наказателна отговорност за извършеното от тях престъпление и им наложил административни наказания глоба в различен размер: на подсъд. Й. – глоба от две хиляди лева, а на подсъд. Д. – глоба от пет хиляди лева;

- подсъдимия Й. А. Й. за невинен по обвинението му по чл. 282, ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26 от НК за самостоятелно извършено длъжностно престъпление;

Първоинстанционният съд се разпоредил в веществените доказателства и с разноските по делото.

С решение № 14 от 22.01.2019 г. по в.н.о.х.д. № 290/ 2017 г. Пловдивският апелативен съд

1) отменил присъдата в частта за извършеното от подсъдимия Й. и подсъд. Д. (като помагач) документно престъпление, поради настъпила погасителна давност за наказателното им преследване, оправдал ги по повдигнатото им обвинение по чл. 311, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК и прекратил наказателното производство срещу тях, на основание чл. 24, ал. 1, т. 3 от НК;

2) изменил присъдата, като преквалифицирал извършеното от подсъдимия В. документно престъпление в по-леко наказуемо по чл. 311, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК (маловажен случай) и прекратил наказателното производство по това обвинение, поради изтекла погасителна давност по чл. 24, ал. 1, т. 3 от НК;

3) изменил присъдата и преквалифицирал извършеното от подсъдимия Д. престъпление по чл. 242, ал. 9 от НК в същото наказуемо престъпление, като намалил размера на неговия предмет; отложил изпълнението на наказанието от две години лишаване от свобода за изпитателен срок от пет години, на основание чл. 66 от НК и определил същия изпитателен срок за определеното по редана чл. 25 от НК общо най-тежко наказание от три години лишаване от свобода.

В останалата част потвърдил първоинстанционната присъда и в тежест на подсъдимия Д. възложил допълнителните разноски от въззивното производство.

Касационните протест и жалба са подадени от процесуално легитимирани страни и срещу съдебен акт, подлежащ на касационна проверка.

Атакуваният съдебен акт страда от сериозен порок, компрометиращ неговата правилност. При изготвяне на въззивното решение Пловдивският апелативен съд е изпълнил служебните си задължения формално, вместо да

реши делото обективно, всестранно и пълно, в съответствие с изискванията на чл. 14, ал. 1 от НПК. Основната му задача е да провери правилността на атакуваната пред него първоинстанционна присъда, независимо от посочените възражения и доводи, а като инстанция по същество е длъжен да изложи приетите от него факти по делото. Когато направените в хода на въззивната проверка фактически констатации не се отличават съществено от изложената с присъдата фактическа обстановка, въззивният съд следва да опише всички съставомерни факти и обстоятелства, имащи значение за обосноваване на правните изводи относно извършеното престъпление, неговото авторство и какво наказание да се наложи.

Професионалните умения на апелативните съдии позволяват по-голямо старание и усърдие от показаното с атакувания съдебен акт, който съдържа буквален препис (от с. 10 до с. 46) заедно с грешките на особено подробната фактическа обстановка от мотивите на присъдата (с. 20-56). По този начин съставомерните факти и обстоятелства, които подлежат на съдебен анализ, са смесени с всички други разкрити по делото, но ненужни в преценката за наказателната отговорност на обвинените в престъпления лица. От своя страна, използваният подход не е позволил на въззивния съдебен състав да се съсредоточи върху правилността на извършеното от окръжния съд доказателствено и правно изследване, за което издават повърхностните съображения и отсъствието на мотиви по редица важни въпроси.

Оправдателната присъда в частите потвърдени с въззивното решение и с които:

1). подсъдимият Й. А. Й. е признат за невинен по обвинението му за извършено самостоятелно престъпление по чл. 282, ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26 от НК,

2). подсъдимите Й. А. Й. и В. И. Д. – за невинни в съизвършителство в приготовление към квалифицирана митническа контрабанда по чл. 242, ал. 9 във вр. с ал. 4 във вр. с ал. 1, б. „б“, „д“ и „е“ във вр. с чл. 26 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК,

не са атакувани с касационния протест и са влезли в законна сила (според тълкуването по п. 4 от ТР № 5/ 2018 г. на ОСНК), поради което въззивният съдебен акт в тези му части не подлежи на касационна проверка.

Въззивното решение в останалата си част е постановено при липса на мотиви за част от обвиненията, както и неправилно приложение на материалния закон при оправдаването за някои от извършените престъпления. Допуснати са касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК, което налага частичната отмяна на апелативното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на Пловдивския апелативен съд.

I. По обвинението за съучастническо длъжностно престъпление по чл. 282 от НК от подсъдимите С. В. В. и П. В. Д..

Пловдивският апелативен съд се съгласил с оправдателните изводи на първата инстанция и е препратил към тях (с. 50-51 от решението), вместо да отговори на направените с въззивния протест възражения и да извърши самостоятелна доказателствена и правна оценка. Поради това е повторил грешката, допусната с оправдателната част на присъдата за двамата подсъдими. Окръжният съд неправилно е приел, че престъплението по чл. 311, ал. 1 от НК, за което подсъдимият В. е признат за виновен с присъдата, изключва „...търсене от него на наказателна отговорност и по общата разпоредба, каквато е тази по чл. 282 от НК“ (с. 68 от мотивите на присъдата). Съдилищата приемат погрешната конструкция, че като общ състав престъплението по чл. 282 от НК се прилага само тогава, когато няма специален състав, който да го изключва, защото „...същинската регистрация на животновъдния обект се явява част от елементите на състава на престъплението по чл. 311 от НК“. Написаното е невярно, защото престъплението по чл. 282 от НК се явява общ състав на длъжностно престъпление, но спрямо останалите престъпления по служба от раздел II на глава осма от НК. Случаите на конкуренция между общото длъжностно престъпление по чл. 282 от НК и документните престъпления по чл.чл. 308-311 от НК е изяснен в п. 5 от ППВС № 2/ 09.06.1980 г. и не се отнася до разглеждания казус.

Подсъдимият С. В. е обвинен в извършването на продължавано престъпление по чл. 282, ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, а подсъд. Д. – като негов подбудител и помагач по две от действията му (на 28.05.2012 г. и на 29.05.2012 г.), включени в

продължаваната престъпна дейност. Първото деяние от 03.05.2012 г. е за нарушение на чл. 137, ал. 6 от Закона за ветеринарномедицинската дейност (ЗВМД), съгласно който „в тридневен срок ... директорът на ОДБХ вписва животновъдния обект в регистър и издава удостоверение за регистрация”. Правната норма предвижда осъществяването на две отделни действия, включени в кръга на служебните правомощия на подсъдимия В. като директор на Областна дирекция по безопасност на храните, [населено място] – първото, с което се разпорежда вписване на животновъдния обект в регистъра на дирекцията, и второто, с което се издава необходимия документ-удостоверение за вписаното вече в регистъра обстоятелство. Въззивният съд е приел на с. 20-21 от решението, че подсъд. В. е разпоредил вписване в регистъра на животновъдните обекти на ОДБХ-П. на Събирателен център за дребни преживни животни с ветеринарен регистрационен № 4117-0100, при неизготвен протокол (становище) за регистрация от комисия, назначена с негова заповед № ЗЖ 150/03.05.2012 г. и неотговарящ на нормативните изисквания по наредба № 17/17.11.2005 г., наредба № 44/20.04.2006 г. и наредба № 16/03.02.2006 г. Подписал и Удостоверение № 787/ 03.05.2012 г., за което е осъден като извършител на документно престъпление по чл. 311, ал. 1 от НК.

Вниманието на съдилищата е било съсредоточено само върху подписаното от подсъд. В. удостоверение, но не и върху вписването в регистъра, което незаконосъобразно е пренебрегнато. Мотиви по делото, както от окръжния, така и от апелативния съд, липсват. Основателно в касационния протест е посочено, че двете действия по служба имат самостоятелно правно значение. А изложените по-горе факти, приети за установени от съдилищата, представят невъзможността документното престъпление да изключи дължостното престъпление в конкретния случай (затова и изключението по п. 5 от ППВС № 2/ 09.06.1980 г. е неприложимо). Пренебрегнатите факти по делото, разкриващи нарушения по служба от подсъд. В., са довели и до неправилно оправдаване на цялото обвинение за престъпление по чл. 282 от НК, без същото да е подробно и изчерпателно разгледано (с. 50-51 от въззивното решение).

Като неправилни се оценяват и правните изводи на въззивната инстанция, според които нарушаването на чл. 137, ал. 6 от ЗВМД представлява неизпълнение на служебните задължения, а не тяхното нарушаване (с. 50 от

въззивното решение, с. 67-68 от мотивите на присъдата). Неподдаващо се на правна логика е съждението, че липсата на необходимия протокол (становище по чл. 137, ал. 3 или на протокол от проверка за отстраняване на недостатъците по ал. 5), подписан от нарочно назначената комисия, пречатства изпълнението на служебните задължения на директора на ОДБХ по чл. 137, ал. 6 от ЗВМД, поради което за подсъд. С. В. не е възникнало задължение в тридневен срок да впише обекта в регистъра на областната дирекция (мотиви, с. 68 „Нарушение има, да, вписан е обект, неотговарящ на изискванията, но това нарушение не е по цитираната норма, а и всяко едно от действията на подс.В. свързано със същинската регистрация на животновъдния обект се явява част от елементите на състава на престъплението по чл.311 от НК, за което той бе признат за виновен и което изключва търсене от него на наказателна отговорност и по обща разпоредба, каквато е тази на чл.282 от НК.“). Фактите по делото не са подведени законосъобразно според инкриминираната форма на изпълнително деяние по чл. 282, ал. 1 от НК. Вписването на животновъдния обект в държавния регистър при неспазване на нормативните изисквания, всъщност представлява нарушение (общественоопасно действие), а не неизпълнение (общественоопасно бездействие), на служебните задължения на директора на ОДБХ, защото деецът е извършил дейност, несъобразена с установените изисквания за заеманата длъжност (ППВС № 2/09.06.1980 г., п. 1).

Останалите осем деяния, включени от обвинението в продължавана престъпна дейност, както и подбудителската и помагаческата дейност на подсъд. Д. по две от тях, не следва да бъдат разглеждани, доколкото отсъствието на мотиви (за част от тях, както и за продължаваното престъпление като единно) пречатства провеждането на окончателна касационна поверка. Наказателното производство по това обвинение следва да бъде повторно разгледано от въззивната инстанция, заради допуснатите касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК.

Касационният съд обръща внимание на новия съдебен състав за допуснатото от първоинстанционния съд противоречие. На с. 68 деянието от 28.05.2012 г. е преценено като несъставомерно, защото не били събрани „...данни подс. В. да е знаел, че с част от заявените 5 000 ушни марки за ДПЖ ще се маркират неправомерно 1 200 агнета, родени в Румъния“. Според

приетата фактическа обстановка подсъдимият е разпоредил на свид. И. да заяви това количество в нарушение на реда, описан на с. 39-40 : „...на 29.05.2012 г. свид. И. забелязал насочването на животните, превозвани с двата ... камиона към депото в К., което силно го изненадало, предвид предназначението на обекта – събиране на животни от България за износ в Турция, с оглед на което незабавно уведомил подс.В. за случващото се, а подс.В. реагираше казвайки „Ей, те действат много бързо.“ от мотивите и то в деня, в който бил осведомен от свидетеля за внесените румънски агнета; разговарял е по телефона със свид. Д. за взетите от нея ушни марки от склада в [населено място] и указал да ги предаде на свид. С., който при пристигането им в [населено място] да ги остави на пазача (с. 44 от мотивите), откъдето били взети от подсъд. Д., вместо да бъдат заприходени в склад на дирекцията. Фактите не са съпоставени с предходната дейност на подсъд. В., със съучастническата дейност с подсъд. Д., за проведените телефонни разговори помежду им и с данните по делото за тяхното близко познатство. Не е разгледано обвинението и спрямо субективната страна на деянието – вина и специална користна цел, както и за застрашаващия престъпен резултат, изразяващ се във възможността от деянието да настъпят немаловажни вредни последици.

Обвинението е за продължавано престъпление. Макар и по част от отделните деяния подсъдимите да подлежат на оправдаване (за командироване в нарушение на чл. 121, ал. 1 от Кодекса на труда), цялостната преценка следва да се извърши с новата присъда на въззивната инстанция, доколкото с касационното решение не може да се разкъсва обвинението за единното продължавано престъпление, поради което частична отмяна на въззивното решение за това деяние е недопустима.

II. По обвинението за самостоятелно лъжливо документиране по чл. 311 от НК от подсъдимия С. В. В. и по обвинението за съучастническо лъжливо документиране по чл. 311 от НК от подсъдимите Й. А. Й. (извършител) и В. И. Д. (помагач).

Пловдивският апелативен съд е преценил престъпната деятелност на тримата подсъдими за маловажен случай по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК, като

е преквалифицирал престъплението на подсъд. В. в по-леко наказуемо по чл. 311, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, след което е съобразил, че е изтекла погасителната давност за преследване по новия материален закон, отменил е присъдата в частта за извършеното от подсъдимия Й., но улеснен от подсъд. Д., престъпление по чл. 311, ал. 2 от НК, за което окръжният съд вече ги е освободил от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК, след което прекратил наказателното производство по тези две обвинения.

На с. 55 от въззивното решение въззивният съд е приел чистото съдебно минало на подсъд. В., личността му (добри характеристични данни, семейно положение, „социален статус на уважаван в обществото гражданин“, добросъвестното му процесуално поведение), „направените чистосърдечни самопризнания“, инцидентният характер на деянието като обстоятелства, сочещи на маловажност на извършеното документно престъпление. По-горе апелативната инстанция правилно е отбелязала, че за да е налице преценката по чл. 93, т. 9 от НК *„степента на обществена опасност и морална укоримост да са по-ниски от обикновените случаи на престъпления от съответния вид. По-ниската обществена опасност се определя от цялостната характеристика на деянието и дееца, от мотивите и подбудите, от отражението на деянието в обществото, както и от размера на причинените с деянието вреди.“*

Принципно изведената от съда правна характеристика на маловажния случай не е преценена коректно съобразно разкритите по делото обстоятелства. Въззивната инстанция е извела само смекчаващите личността обстоятелства, както и други обичайни прояви, които занижават наказателната отговорност на подсъд. С. В.. Съдът не е изложил никакви други съображения за степента на обществена опасност на деянието, освен липсата на имуществени вреди, които документните престъпления поначало не носят. Такива не са изброени и на с. 99 от мотивите към присъдата, с изключение на продължителността на процеса, но това обстоятелство е преценено съобразно невъзможността да се приложи чл. 55 от НК. Не са разгледани общественоопасните последици, причинени с всяко документно престъпление, независимо от липсата на предвиден в състава им престъпен резултат (за формалните престъпления); общественият отзвук от извършените деяния и накърненото доверие в дейността на държавните служители-автори на

лъжливите официални документи, не са коментирани приобщените по делото журналистически статии и репортажи в медиите, засегнатите от събитията междудържавни отношения, породената след деянието необходимост от бърза промяна на законодателството с въвеждането на по-стриктен контрол от страна на изпълнителния директор на БАБХ над дейността на териториалните звена и др.; не са посочени изобщо мотивите и подбудите, накарали подсъдимия В. да изготви от името на държавния орган инкриминираното удостоверение с невярно съдържание и близките му взаимоотношения с подсъд. Д.. Извършеното от подсъд. В. документно престъпление не може да бъде разглеждано изолирано от цялостната престъпна дейност на четиримата подсъдими и предназначението на инкриминирания лъжлив документ - Удостоверение № 787/ 03.05.2012 г. на директора на ОДБХ-П..

За другото престъпление по чл. 311, ал. 2 от НК, извършено от подсъд. Й., но подпомогнат от подсъд. Д., въззивната инстанция е препратила от с. 52 на решението си към смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, изброени от първата съдебна инстанция. На с. 100-101 от мотивите на присъдата не са описани индивидуализиращите обстоятелства, освен материалните предпоставки за приложението на чл. 78а от НК. На с. 77-78 окръжният съд е изброил само смекчаващите личността на подсъдимия Й. обстоятелства, които индивидуализират наказателната отговорност на дееца, но не разкриват по-ниската степен на обществена опасност на лъжливото документиране. Неясна остава преценката за *„незначителността на вредните последици... - на фона на липсващата информация у подс.Й. какво точно се върши в депото в [населено място] (документите са съставени по месторабота на подс.Й. в [населено място], където му е предоставена и информацията за марките от подс.Д.), издаването на двете инкриминирани разписки, макар и в разрез с утвърдените правила – при липса на фактическо и най-вече предварително предаване на марките, преди те да се поставят на животните, не разкрива обичайно присъщата на този вид престъпления степен на обществена опасност, поради което и съдът прие, че се касае за маловажен случай и приложи тази правна квалификация.“* Неизвестно остава какво е приел съдът – ако подсъдимият Й. не е имал субективна представа какво върши, след като е съставил инкриминираните документи в кабинета си в общинския център, дали всъщност не е действал при фактическа грешка, при липса на вина (случайно

деяние) или частична вменяемост? Подхвърленият извод не държи сметка на логическата връзка между служебните компетентности на подсъд. Й., в качеството му на главен инспектор на [община], в отдел „Здравеопазване на животните“ при ОДБХ, [населено място], и разпределените от него в един и същи ден 1200 ушни марки поравно за ветеринарните лекари подсъд. Д. и свид. К., след като последният дори нямал никаква представа и не е информирал главния инспектор за спешната нужда от маркиране на толкова голямо количество животни.

Съдилищата неоснователно са пренебрегнали конкретната степен на обществена опасност на лъжливото документиране, осъществено от подсъд. Й., която не е ниска, защото с двата документа се създава невярно отражение на действително протеклите събития за разпределение на 1200 ушни марки, което е необичайна бройка на естествения прираст на животните в общината, сведения за което главният инспектор несъмнено е имал. Въпреки данните по делото за недостиг на ушни марки в областта, подсъд. Й. несъмнено е знаел, че в периода от излизането си в отпуск до датата на съставяне на документите (също по време на отпуската) в общината не се родили толкова глави дребни преживни животни. Неглижирани са също моралната укоримост на деянието, отражението му в обществото и подбудите у дееца за неговото извършване. Обстойният анализ на всички обстоятелства вероятно би способствал да мотивиране на друг извод, различен от възприетия с присъдата за маловажност на лъжливото документиране.

При така спестения правен анализ в съдебния акт касационната инстанция прие, че въззивното решение страда от липса на мотиви по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от НПК, което е довело и до неправилно приложение на материалния закон с преквалификация на деянията в по-леко наказуеми престъпления по чл. 311, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, с цел да се приложи законът за давността по чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Касационният протест в тази част е основателен, поради което въззивното решение следва да бъде отменено и делото се върне за ново разглеждане от стадия на въззивното съдебно заседание за постановяване на нова присъда, с която по реда на чл. 336, ал. 1, т. 1 от НПК да се отстрани допуснатото от окръжния съд нарушение на материалния закон с преквалификацията на деянието, извършено от подсъдимия Й., в съучастие с

подсъд. Д. като помагач, както и да се провери първоинстанционният съдебен акт за извършеното от подсъд. В. деяние по чл. 311, ал. 1 от НК, което не представлява маловажен случай.

III. По обвинението за съучастническо приготвление към квалифицирана митническа контрабанда по чл. 242, ал. 9 във вр. с ал. 4 във вр. с ал. 1, б. „б“, „д“ и „е“ от НК от подсъдимите П. В. Д. и С. В. В..

Въззивното решение в тази част е атакувано с касационния протест и с касационната жалба на подсъдимия Д..

Апелативният съд е упрекнат от защита на подсъдимия Д., че не е отговорил на възраженията му по част от доказателствата и направения при обсъждането им доказателствен анализ. Доводът е основателен. На с. 56 от въззивното решение съдебният състав е извел доказателствените възражения, на които е пропуснал да отговори – за събраните извън процесуалния ред фактически данни; за ползваните резултати от специални разузнавателни средства, приложени по искане за друго дело; за правния характер на оперативна полицейска беседа; за процесуалните нарушения при сваляне на компютърни данни и др. Вместо дължимия отговор, съдът е преповторил безспорният анализ от мотивите на присъдата, които не са атакувани от обжалващите страни във въззивното производство.

Възраженията на защитата на подсъд. Д. касаят съществени въпроси за правилната преценка на събраните и приобщени по делото доказателства и доказателствени средства, на чиято основа почива осъдителната част на присъдата. Като въззивна съдебна инстанция Пловдивският апелативен съд разполага с правомощията да извърши собствена доказателствена преценка, включително да изключи от доказателствения обем всички негодни доказателствени източници, събрани в нарушение на установения процесуален ред, след което да обоснове фактическите си и правни изводи, въз основа на които да прецени правилността на постановената първоинстанционна присъда.

Отсъствието на отговор по направените от защитата възражения представя въззивното решение за постановено при липса на мотиви и по тази част от разглежданото престъпление. Делото следва да се върне за ново

разглеждане, за правилното му провеждане и постановяване на законосъобразен съдебен акт.

Изходът на делото и необходимостта от повтаряне на въззивното производство могат да осигурят отстраняване на допуснатото от предишния въззивен съдебен състав съществено процесуално нарушение по чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 от НПК, както и отговор на поставените с касационната жалба въпроси за обосноваването на съдебния акт и за несъгласието в касационния протест относно изводите на ветеринарномедицинската експертиза, назначена от апелативния съд, които въпроси не подлежат на касационна проверка.

С подновеното въззивно производство въпросите по законосъобразността на условното осъждане на подсъдимия Д., както и липсата на съпричастност на подсъд. В. в приготвление към квалифицирана митническа контрабанда, описани в протеста, могат отново да бъдат поставени за обсъждане. Те не подлежат на разглеждане в настоящото касационно производство, защото въпросите за фактическата страна по чл. 242, ал. 9 от НК и за доказуемостта на обвинението не са решени окончателно.

Преценката за приложението на института по чл. 25 от НК спрямо подсъд. Д. следва да бъде отново пререшена, в зависимост от решението на новия съдебен състав относно начина на изпълнение на наказанието за деянието по чл. 242, ал. 9 от НК.

Липсата на мотиви за доказателствената основа, на която съдът гради изводите си за извършено приготвление по чл. 242, ал. 9 от НК, не позволяват потвърждаване на присъдата в оправдателната част за подсъд. С. В., поради което повторното разглеждане засяга и всички въпроси, свързани с повдигнатото му обвинение за съучастие с подсъд. Д. в това престъпление.

Воден от изложените мотиви настоящият касационен състав прие, че въззивното решение подлежи на частична отмяна и делото следва да бъде върнато на Пловдивският апелативен съд за повторното му разглеждане от друг състав, от стадия на съдебното заседание.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, на основание чл. 354, ал. 1, т. 5 във вр. с ал. 3, т. 2 и 3 [от НПК](#) и чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ въззивно решение № 14 от 22.01.2019 г. по в.н.о.х.д. № 290/2017 г., по описа на Пловдивския апелативен съд в частта, с която е:

- потвърдена присъдата за оправдаване на подсъдимите С. В. В. и П. В. Д. в съучастие в престъпление по служба по чл. 282, ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26 във вр. с чл. 20, ал. 2 (за В.) и във вр. с чл. 20, ал. 3 и 4 (за Д.) от НК;

- изменена присъдата и преквалифицирано деянието на подсъдимия С. В. В. в престъпление по чл. 311, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, признат е за невинен и оправдан за това престъпление, а наказателното производство е прекратено, на основание чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК във вр. с чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК;

- отменена присъдата за освобождаването на подсъдимите Й. А. Й., като извършител, и В. И. Д., като помагач, за престъпление по чл. 311, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК и наказателното производство е прекратено, на основание чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК във вр. с чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК;

- изменена присъдата за извършено от подсъдимия П. В. Д. деяние по чл. 242, ал. 9 във вр. с ал. 4 във вр. с ал. 1, б. „б“, „д“ и „е“ от НК, като е намален размера на предмета на престъплението, подсъдимият е условно осъден по чл. 66 от НК за изпитателен срок от пет години и е приложено групиране по чл. 25 от НК;

- потвърдена присъдата за оправдаване на подсъдимия С. В. В. в съучастие в престъпление по чл. 242, ал. 9 във вр. с ал. 4 във вр. с ал. 1, б. „б“, „д“ и „е“ във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд, от стадия на съдебното заседание.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивното решение в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.